

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΣΚΙΤΣΑ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

Ο ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

[ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

Q Βασιλικὸς δὲν εἶναι λοῦστρος, ὅπως μπορεῖ νὰ ἀπατηθῇ κάθε ἔνας, ἀμα ἀκούσῃ πῶς ἡ καταγωγὴ του εἶναι ἀπ' τὴ Μεγαλούπολη, τὴ χώρα ποῦ κάνει τὴ μεγαλείτερη ἔξαγωγὴ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος.

Ο Βασιλικὸς ἥρθε στὴν ἐπαρχία μας — στὸ νομό μας δὰ — μὲ ίδεαις καὶ γνώμαις πολὺ ψηλότεραις ἀπ' τὸ ἀνάστημά του καὶ πολὺ εὐγενικώτεραις ἀπ' ταὶς μπογιαὶς τῶν παπούτσιῶν, ἀκόμα κι' ἀπ' τὰ βερούκια. Ναὶ μὲν μὲ μπογιαὶς εἶχε νὰ κάνῃ κι' αὐτός, ἀλλὰ ἡ μπογιαὶς αὐτουνοῦ δὲν ἦταν μπογιαὶς, παρὰ χρώματα. Κι' ἀνὴν ἡ μπογιαὶς τῶν ἀλλωνῶν συμπατριωτῶν του εἶναι γιὰ νὰ γυαλίζουν τὰ παπούτσια, ὅμως τὰ χρώματα τοῦ Βασιλικοῦ εἶναι γιὰ νὰ ὀμμαρφάνουν τοὺς μπάγκους ἀπ' τὰ μπακάλικα καὶ τῆς ταβέρναις, ὅπου μὲ τέχνη καὶ μὲ χάρη ἔζωγράφιζε τὰ καράβια στὴ Κρήτη, τὸν Καραϊσκάκη, τὸν Κουταλιανὸ καὶ τὴν Πεντάμορφη — μισὴ γυναῖκα καὶ μισὴ ψάρι.

Ο Βασιλικός, μάτια μου, εἶναι ζωγράφος, ζωγράφος φοβερός· οὔτε εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναφέρουμε Ραφαήλους καὶ ἄλλους Εύρωπαίους συντεχνίταις του γιὰ νὰ τὸν παραβάλωμε καὶ νὰ ποῦμε τάχα πῶς ὁ "Ελληνας ζωγράφος εἶναι καλλίτερος ἢ χειρότερος ἀπ' τοὺς Εύρωπαίους. Καθὼς ἀκούσαμε νὰ λένε πολλοὶ μπακάληδες καὶ ταβερναρέοι, ὁ Βασιλικὸς σπούδασε τὴν τέχνη του στὴν Ἐπαχτό, ὅπου δὲν ἀφῆσε τοῖχον ἢ σανίδι: ποῦ νὰ μὴ ζωγράφισε ἀπάνω καὶ μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴν ἔνδοξη ιστορία τῆς ξακουσμένης χώρας μας.

Κοντός, μὲ μακριὰ φουστανέλλα καὶ σιλάχι, μὲ φέσι τσακιτὸ καὶ μακριὰ φουντα, μ' ἔνα πρόσωπο μακρὺ καὶ κρεμασμένο καὶ χέρια ἐπίτηδες φκιασμένα γιὰ ζωγράφο, μακριὰ καὶ ντι-

λικάτα γιὰ νὰ φθάνουν ψηλὰ ὅταν καμιὰ φορὰ χρειάζονταν γιὰ τὴν εἰκόνα πλειότερον τόπο ἀπ' ὅ, τι στὴν ἀρχὴ ελογάριασε καὶ ἀναγκάζονταν νὰ κάνῃ ἔκταχτη πίστωση στὸν τοῦχο, ὅπως οἱ δημάρχοι καὶ οἱ ὑπουργοὶ κάνουν στὸν προϋπολογισμό, ὅταν ἡ κοιλιὰ τῆς παρέας βρεθῆ φαρδύτερη ἀπ' τὸ λογαριασμὸ τῶν ἐσδόων.

Τετραπέρατος ἄνθρωπος καὶ χωραταζῆς ὁ Βασιλικός, τῆς περασμέναις ἀποκρητὶς μᾶς διασκέδασε ὅχι καὶ λίγο μὲ τὴν ἔξυπνάδα του. Ντύθηκε Μέγας Ἀλέξανδρος μὲ σπαθὶ, κοντάρι καὶ περικεφαλαῖα· ἔκαμε καὶ στρατὸ ἀπὸ μικρὰ πατριωτάκια του,

κι' αὐτὰ μὲ κοντάρια, σπαθὶα καὶ μακεδονίστικα ἢ περικεφαλαῖα καὶ τὰ μακεδονίστικα ἦταν ἀπὸ καρτόνι καὶ κοντρὰ γαρτιά· τὰ ὅπλα ἀπὸ ξύλου· ὅλα ὅμως ἦταν ζωγραφισμένα μὲ τὰ καλλίτερα χρώματα τοῦ Βασιλικοῦ... γιὰ νὰ κάνῃ ρεκλάμα τῆς τέχνης του ὁ πονηρός..

'Ο Μέγας Ἀλέξανδρος πρόσταζε τὸ στρατό:

— Νὰ παραδώσετε τὰ ὅπλα!

'Ο στρατὸς ἀπαντοῦσε:

— Δὲν τὰ παραδίνουμε! "Ελα νὰ πολεμήσης!

'Ο Μέγας Ἀλέξανδρος ἔμπαινε στὴ μέση τοῦ στρατοῦ, ἔβγαζε τὸ σπαθὶ του, ὀλόγυρο βαριμένο, καὶ στρηφογυρίζοντας στὴ μύτη τοῦ τσαρουγιοῦ τὸ χτυποῦσε δυνατὰ ἀπάνω στὰ κοντάρια.

'Ο στρατὸς θύμωνε, πετοῦσε τὰ κοντάρια κατὰ γῆς καὶ ἄργιζε τὸ Μέγα Ἀλέξανδρο στῆς κατραπακχιὰς ὅσο ποῦ κετέβαινε ἢ περικεφαλαῖα του ὡς τὴ μύτη του, καὶ δὲν τὸν ἀφηναν παρὰ ἀν τύχαινε νὰ τρέξῃ εἰς βοήθεια του κανένας σπλαχνικὸς ἀστυφύλακας.

Τέλος ἡ παρουσία τοῦ Βασιλικοῦ στὴν πολιτεία μας ἀπ' τὴν ἀρχὴ σημειώθηκε ως κάτι πρᾶγμα σπάνιο καὶ ἐπιθυμητό, ποῦ τὸ ζητούσαμε ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ ἥρθε μοναχό του.

Κατὰ δυστυχίαν . . . δὲν ἦτον τῆς τύχης μας νὰ τὸν χαροῦμε πολύ. "Οπως τὰ λαμπερὰ μετέωρα στὸν οὐρανὸ γιὰ μιὰ στιγμὴ φαίνονται καὶ γίνονται, ἔτσι καὶ ὁ Βασιλικός, ἀκολουθῶντας τὸ

γραφτὸ τῆς μοίρας του, μᾶς ἀφησε μὲ τὴ λύπη στὴν κασδιά, ποῦ δὲ σταθήκαμε ἄξιοι νὰ τὸν κρυτήσουμε γιὰ πάντα καὶ ἵσως καὶ νὰ φέρουμε καὶ διάδοχό του . . ." Ας ὅψωνται οἱ όμως οἱ αἴτιοι —ἐκεῖνος ὁ Δημήτρης, ὁ Δρακιώτης μπακάλης τῶν μπαζέδων καὶ ἡ παρέα του !

"Ο μπακάλης αὐτός, ἔνα πονηρόσκυλο τῆς Δράκιας, σωστὸς μπερμπάντης, ἀφοῦ καλὰ καλὰ γνωρίστη καὶ μὲ τὸν τεχνίτη μας καὶ γέμισε τὸ μαγαζί του μὲ τῆς εἰκονογραφίας του, στὸ τέλος τὰ κατάφερε νὰ μὴν τοῦ δώσῃ οὕτε λεφτὸ γιὰ τὸν κόπον του, παρὰ μόνον τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ φροντίσῃ ἐκεῖ στὸ χωρίο του νὰ τοῦ βρῇ κάνα κορίτσι ὡς δεκογτὼ χρονῶ καὶ νὰ τὸν παντρέψῃ. Καὶ βεβαια· τεχνίτης ἄνθρωπος... στὴν ἥλικια του... τί ἐκπατάλαβε τόσον καιρὸν νὰ ζῇ χωρὶς γυναῖκα... ἄλλοι στὰ χρόνια του ἔχουν γυιούς γιὰ παντριά... εἶναι πολὺ καλὰ νὰ πάρῃ μιὰ γωριατοπούλα δροσερὴ καὶ ἀφράτη... ποῦ ζοῦν καὶ μεγαλώνουν μέσ' στῆς δρασιαὶς καὶ τὰ νερὰ τὰ κρύα... παρθέναις... σὰ μῆλα κόκκινα... νοικοκυράδες... τίμιαις... καὶ προκιά, λίρα, λίρα μὲ οὔσα ! . . .

Καὶ ὁ πλὴν κουτὸς ἄνθρωπος ἀκούοντας τὴ φιλοσοφία αὐτὴν τοῦ μπακάλη, ἤθελε ἔμπη σὲ θεογνωσία· πόσο μᾶλλον ὁ Βασιλικός !

— Καὶ γίνεται κάνα πανηγύρι στὸ χωρίο σου; φώτησε ὁ φίλος μας μὲ ψεύτικη ἀδιαφορία, ἐνῷ φῶς φανερὸ φάνονταν ὅτι τοῦ μπῆκαν οἱ ψύλλοι: 'ςτ' αὐτιά· κάνα πανηγύρι, ἔτσι νὰ μαζεύωνται ἡ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια, ἀν δέλη νὰ διαλέξῃ κάνεις; . . .

'Ο ἄλλος, κατεργάρης πρώτης τάξεως:

— "Οσο γι' αὐτό, εἶπε, δὲν εἶνε δική σου δουλειά. "Οποιος διαλέγει πέφτει στὴ λάσπη. Νὰ μείνῃς ησυγχος. "Εγω μιὰ δεύτερη ἔξαδέλφη ἐγώ, ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ σ' τὴν παινέσω μὲ τὰ λόγια καὶ ἄλλο νὰ τὴν ιδῆς μὲ τὰ μάτια σου στὴν ἐμψυρφιά· κι, ἀν εἶναι τυχερό, θὰ συγγενέψουμε κιόλα. Κι ἔχει κι ἐπ' αὐτά... ἔξον σπίτι καὶ ἀμπέλι... . . .

Κ' ἔκει ποῦ ἔλεγε αὐτά, ἔτριψε τὰ δύο δάκτυλά του γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ πῶς ἡ γύφη εἶναι πλούσια καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ περισσότερο.

— Κέρνα τὸ λοιπὸν καὶ τὴν παρέα, σὰν εἶναι ἔτσι, ἐξάδελφε, εἴπε ὁ ἑρίφης ὁ Βασιλικός, ἀφοῦ σηκώθηκε ὅρθιος καὶ ἀδειάσε στὸ δίσκο ὅσαις πεντάραις εἶχε ἡ τσέπη του. Καὶ σκύφτοντας στ' αὐτὶ τοῦ φίλου του, τοῦ εἴπε μὲ φωνὴ παρακαλεστική, σὰν νὰ τυῦ ζητοῦσε ἔλεος:

— 'Εγὼ πάντα νὰ τοιμασθῶ...

* *

Φεύγοντας ὁ Βασιλικὸς ἀπ' τὸ Δρακιώτικο μαγαζί, ἀμέσως μπῆκε εἰς ἕργον ὅλη ἐκείνη ἡ παρέα, χτιστάδες καὶ μαραγκοί, διαλεχτοὶ ἔνας καὶ ἔνας. Τὸ ζήτημα τώρα ἦτον, ποιὰ νὰ τοῦ δώσουν καὶ πῶς νὰ τὰ καταφέρουν νὰ γείνῃ αὐτὸ τὸ θάμα, νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνο τὸ ὠραῖο ἀνάστημα μὲ τὴ μακριὰ καὶ ἄχαρη φουστανέλλα γαμπρὸ μέσ' στὸ παζάρι τοῦ χωριοῦ... Δεν ἥθελαν ἄλλη καλλίτερη διασκέδαση.

Μὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν εὔκολο. Ἐκεῖνο ποῦ εἴπε ὁ μπακάλης πῶς εἶχε δεύτερη ἐξαδέλφη καὶ ἄλλα, βέβαια ἦτον ψέμμα. Ἄλλὰ ποιὰ νὰ τοῦ δώσουν; καὶ ὅχι ποιά νὰ τοῦ δώσουν, γιατὶ καρμιά δὲν ἔχουσιαζαν, ἀλλέως θὰ τὴν ἔπαιργαν πρῶτοι αὐτοὶ ποῦ εἶναι ὅλοι λεύτεροι κι' ἔχουν τὸ μάτι κόκκινο... Ποιά τοῦ ταιριάζει... γιὰ νὰ ἐνεργήσουν ἵσως καὶ ἐπιτύχουν τὸ σκοπό τους...

Μὲ τὰ πολλὰ βρέθηκε.

— Μωρέ, τὴν Ἀνθουλιὰ τοῦ γέρω—Σαμαρᾶ! εἴπε ἔνας κι' ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ τὸ παραδέχτηκαν· αὐτή, αὐτή!

Ἐύθὺς ἔνας, ποῦ εἶχε πλειότερο θάρρος μὲ τὸ γέρω—Σαμαρᾶ, φεύγει γιὰ τὴ Δράκια νὰ κάνῃ τὴ μεσιτεία...

Κακομοῖρα Ἀνθουλιά! ὡς τὰ τώρα ἦσουν λεύτερη καὶ χαίρουσον τὰ νιάτα σου! Σαράντα χρόνια χάρηκες τὴ λευτεριά σου καὶ ξεγώρισες ἀπ' τὰ κορίτσια τοῦ Πηλίου ποῦ παντρεύονται μικρὰ μικρά, γιατὶ ἔτσι θέλησε ὁ Θεὸς καὶ ὁ πατέρας σου, ὁ Θεὸς γιατὶ σ' ἔκαμε ἀλλοίθωρη καὶ ἀσχημη καὶ ὁ πατέρας σου γιατὶ ἦτον φτωχὸς καὶ δὲ φρόντισε νὰ ἔγῃ λίραις, γιὰ νὰ σκεπάζουν τὰ σφάλματα τοῦ Θεοῦ... Μὰ τώρα πλιά, ἀν τὰ καταφέρη καλὰ ἡ παρέα τοῦ μπακάλη μας, δὲν γλυτώνεις! Ἐφθασε ἡ ώρα νὰ σὲ φάη κ' ἔσενια ὁ ζουζοῦνγος... ὁ ζουζοῦνος ποῦ τρώει τὰ κεράσια στὴν κερασιά...

Η μεσιτεία πέτυχε μιὰ χαρά. Ὁ γέρω-Σαμαρᾶς δέχτηκε χωρὶς πολλὰ λόγια τὴν πρόταση, ἐπειδὴς καὶ ὁ μεσιτης τοῦ παράστησε πῶς ὁ γαμπρὸς εἶναι τέτοιος πάντοιος, καλὸς καὶ ἀξιος, τεχνίτης ξακουστός, καὶ δὲ γυρεύει προικιά, παρὰ δ, τι ἔχει ἡ

νύφη καὶ ὅ,τι θελήσῃ νὰ τοῦ δώσῃ ὁ πεθερός του μὲ εὐχαρίστηση.

Βέβαιος πλιγά ὁ γέρω-Σαμαρᾶς ὅτι ἡ Ἀνθουλιά του, ἡ μονάχιβή του, ἡ ἀγαπημένη του θυγατέρα, ἔφευγε ἀπ' τὰ χέρια του γιὰν πάγκη στὴν ἀγκαλιά τοῦ συντρόφου της, τόσο πολὺ συγκινήθη-κε, ὥστε βούρκωσαν τὰ μάτια του ἀπ' τὰ δάκρυα καὶ μὲ κλάματα εἶπε :

— Ἀνθουλιά μου, ἥρθε ἡ εὐλογημένη ὥρα σου ... ἄγ ... καὶ πῶς θὰ σὲ ξεχωριστῶ ; ...

Χαράς καὶ ἀγαλλίασσαις στοῦ γέρω — Σαμαρᾶ τὸ σπίτι. Λάμπαις, λύχνοι, κεριά, φωνάρια — ὅλα ἀναμμένα Κόσμος ἀπὸ περιέργεια κάμποσος.

Εἶναι Σάββατο βράδυ καὶ γίνονται τὰ γνωρίσματα καὶ οἱ ἀρραβώνες τῆς Ἀνθουλιᾶς μὲ τὸ ζωγράφο τὸν Ἀθηναῖο· γιατὶ ἔτσι, Ἀθηναῖο τὸν ἐφαντάστηκαν καὶ τὸν ἐπαράστησαν ἀναμεταξύ τους ἡ γειτόνισσαις, τὸ φίλο μας τὸ Βασιλικό, ὅταν τὸν εἶδαν μὲ τη φουστανέλλα καὶ τὰ τσαρούχια. Ἀθηναῖο, τάχα "Ελληνα, ἥρωα! ...

— "Αργητε ν' ἀνοιξη τὸ τυχέρὸ τῆς Ἀνθουλιᾶς, μὰ σὰν ἀνοιξε,
ἀνοιξε γιὰ καλά, ἔλεγχν. Εἰδέτε, υωρὲ κορίτσια, μὲ τὶ κκυάρι
στέκονταν ἀπάνω στὸ μουλάρι; . . .

Καὶ τῷ δόντις ὁ Βασιλικός, ὅταν τὸ συμπεθερικό, δηλαδὴ αὐ-
τὸς καὶ ἡ παρέα ποῦ ξέρουμε, ἐπλησίασκεν στὸ σπίτι τῆς νύφης,
ὅλοι κακαλλαρία στὰ μουλάρια, ὁ Βασιλικὸς ἔκανε τόσο νάζε
ἀπάνω στὸ σαμάρι τοῦ μουλαριοῦ, ποῦ ὅλαις ἡ γειτονοπούλαις
τῆς Ἀνθουλιᾶς ἔννοιωταν στὴν καρδιά τους σωστὴ ζήλια γιὰ
τὴν τύχη της.. Κόσμος, βλέπετε . . . Προτύτερος ἄκουγαν τὰ
παντρολογήματα αὐτὰ τῆς Ἀνθουλιᾶς καὶ ὅλαις χαίρουνταν γιὰ
τὰ γέλοια ποῦ θέλα κάμουν στὸ γάμο, ὅταν θέλα ίδουν τὴν τα-
λαίπωρη τὴν Ἀνθουλιά, ἀλλοίωρη, ὅπως ἦτον, καὶ ἄσκημη

καὶ σαραν-
τάρα, νὰ στέ-
κεται σὰ νύ-
φη καμαρω-
τὴ δίπλα στὸ
γαμπρὸ ἢ νὰ
γορεύῃ τὸν
συντέκνικο..
φαντασθῆτε
... καὶ τώρα
ποῦ εἶδεν τὸ
γαμπρό, τὴν
ἐφτόνησαν!

'Εκεῖνος
στὸ δρόμο δὲν
ζεκόλλησε

κοντά, ἀπ' τὸ φίλο τὸν μπακάλη καὶ ἤθελε νὰ εἴναι ὅλο κοντά
του, γιατὶ αὐτὸς τὸν ἀρμήνεψε καὶ τὸν ἀρμήνευε πῶς νὰ χαιρε-
τήσῃ, πῶς νὰ σταθῇ, τί νὰ πῇ, πῶς νὰ δώσῃ τὸ δαχτυλίδι στὴ
νύφη, καὶ ὅλα, ὅλα . . .

"Αυτὸς ὁ κακύενος ὁ Βασιλικὸς στὰ συνήθια τοῦ τόπου, κα-
ταλάβαινε πῶς θέλα τὰ φέρη σκοῦρα στὸ ζήτημα τοῦ φερσίμα-
τος στὴν περίσταση ποῦ τὸν ἔρριξε ἡ μοῖρά του καὶ αἰτθάνουν-
ταν τὴν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ φίλου.

Αὐτὸς πάλε, διαβολεμένος καὶ γιὰ νὰ πάρῃ ἀπάνω του ὅλη
τὴ δόξα γιὰ τὸ συνοικέτιο, δὲν ἔπαινε νὰ τοῦ δίνῃ συμβουλαῖς
καὶ ὅδηγίαις, τὸ πῶς καὶ τί, καὶ μὲ τρόπο τεχνικὸ ἄφηνε νὰ
καταλάβῃ ὁ κόσμος ὅτι αὐτὸς τὰ σκάρωσε τοῦτα.

Η νύφη κάθεται άνάμεσα σε άλλα κορίτσια στολισμένη μὲ μεταξωταὶς κορδέλλαις καὶ μὲ πούδρα στὰ μοῦτρα. Μὲ τὶ καρδιοχτύπι θὰ ἴδῃ στὴ μάτια τῆς ἐκεῖνον, ποῦ τὸν καρτερεῖ χρόνια γωρὶς νὰ ἔργεται! Ἀρά γες, εἶναι ψηλός, κοντός, λιανός, παχύς... μαῦρος, ἀσπρός, ξανθός;... Κ' ἐπὶ τέλους ὅ, τι καὶ ἀν εἶναι τυχηρό τῆς, θὰ τὸ δεχτῇ... γιατὶ βρέθηκε πλιὰ νὰ βλέπῃ ὅλα τὰ κουτσοκόριτσα νὰ παντρεύωνται, νὰ κάνουν παιδία, κι' αὐτὴ ν' ἀπομένῃ ἔτσι... σὰν στέφη προσβατίνα...

Αὐτὰ συλλογίζονταν σὰν ἀφαιρημένη, ὅταν ἐμπήκαν μέσα ὁ Βασιλικὸς μὲ τοὺς φίλους του.

"Ως τὴν πόρτα ὁ Βασιλικὸς εἶχε ἔνα σούχορό, ποῦ δὲν τὸ εἶγε οὔτε ὅταν ἔπαιξε τὸ Μέγα Ἀλέξανδρο μὲ τὰ Μακεδονίστικα τῆς ἀποκριταῖς, καὶ

ὅταν μπῆκε στὴ σάλα καὶ βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ τόσαις γυναικίαις καὶ σὲ τόσα κορίτσια, ποῦ τὸν κύτταζαν ὅλαις μὲ μιὰ περίεργη πονηρία γιατὶ ἔβλεπαν τὴν πασάξενη φουστανέλλα του καὶ τὴ φάτσα του ποῦ ἔμοιαζε σὰν κρεμασμένη σακκοῦλα, ὁ κακομοίρης τὰ ἔχασε.

"Ακουσε καὶ τοὺς φίλους του νὰ γελοῦν ἀπ' ὄπισω κι' ἐκατάλαβε πῶς κάτι ἔτρεγε... Τὸ μυαλό του ἐκομποδέθηκε. Τοῦ φάνηκε πῶς τὸν ἔπιασαν σὰν ποντικὸ στὴ φάκα, γιὰ νὰ τὸν μασκαρέψουν· καὶ γωρὶς νὰ θυμηθῇ οὔτε ταὶς ἀριήνιαις τοῦ Δημήτρη πῶς νὰ φερθῇ, οὔτε τὸ δαχτυλίδι, ποῦ τῷχε σὰ φυλακτὸ στὸ κρυφώτερο μέρος τοῦ σιλαχιοῦ, οὔτε τὴν ὥρα, ποῦ ἤταν πλιὰ νύχτα, ἀλλο δὲν κύτταξε παρὰ πῶς νὰ βρῇ μέρος νὰ φύγη, κι' ἀν ἦτον τρόποις νὰ πηδήξῃ ἀπ' τὸ παράθυρο.

— "Ελα, χαιρέτα τὴ νύφη τώρα, μὴ ντρέπεσαι... τοῦ λέγει ὁ μπακάλης, ἀμα εἰδε πῶς δίσταζε.

"Εκείνη σήκωσε σιγὰ σιγὰ τὰ μάτια τῆς νὰ τὸν ἴδῃ, ἵσως καὶ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, ἀμα ἀκούσε πῶς ὁ καλός τῆς ἤταν καὶ ντροπαλός.

Αύτὸν ἡτον ἀρκετό.

Βλέποντας ὁ Βασιλικὸς τὰ μάτια τῆς νύφης, ὅπου τὸ ἔνα ἔβλεπε αὐτὸν καὶ τἄλλο κύτταζε τὸ ἀστέρια, φρένιασε ἀπ' τὸ κακό του.

— Βρέ σεῖς, χοροῖδεύετε! εἰπε καὶ σπρώχνοντας τὸν κόσμο, πετῶται ὅξω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ πεζὸς καὶ γλήγορος σὰν τὸ ζαρκάδι φεύγει κι' ἀκόμα φεύγει ἀπὸ τοῦ πούρθε, μουρμουρίζοντες γιὰ ἐκδίκηση:

— Κοροίδα τοῦ διαδόλου!

* * *

Κανεὶς δὲν πρόλαβε οὔτε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, οὔτε νὰ τὸν φτάσῃ στὸ τρέξιμο...

Κ! ἔτσι πῆγε χαμένο ἔνα συνοικέσιο, ποῦ μποροῦσε ν' ἀφήσῃ καλὴ σπορὰ στὸν τόπο, ἀφοῦ ὁ γαμπρὸς ἦταν Ἀθηναῖος καὶ τεχνίτης καλός... "Ευεινε καὶ ἡ Ἀνθουσιά μας πάλε Ἀνθουσιὰ μοναχή, περιμένοντας ἄλλη τύχη καλλίτερη..."

"Ἀπὸ τότες δὲν ξανάειδαν οἱ δρόμοι μας τὸν ὁμορφάνθρωπο τῆς Μεγαλόπολης μὲ τὴν μακριὰ φουστανέλλα καὶ τὰ κρεμασμένα μοῦτρα.

"Ἄς ὅψεται ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ μπακάλης ὁ Δρακιώτης καὶ ἡ παρέα του, τὰ κορσίδα τοῦ διαδόλου!"

'Εν Βόλῳ, Τιμέριος 1900.

Γ. ΑΔΡΑΚΤΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

[Ό ἐν Ηετρουπόλει: κάλλιστος φίλος καὶ συνεργάτης Βαρώνος Γεράσιμος Ἰγγλέσης, ἀντὶ ἄλλης συνεργασίας, ἦν δὲν ἤδυνήθη νὰ παράσχῃ διὰ τὸν ἀνὰ χεῖρας τόμον του Ἡμερολογίου, ἔνεκεν τοῦ πολυασχόλου του, εὐηρεστήθη οὐχ ἦττον νὰ πέμψῃ ἡμῖν τρεῖς ἀνεκδότους ἐπιστολαῖς τοῦ ἀοιδίμου ποιητοῦ τοῦ «Οδοιπόρου» Παναγ. Σούτσου ἀπευθυνομένας ἐκ Ναυπλίου πρὸς τὸν Ρωσσία ἀεί-